

JOSEMARÍA ESCRIVÁ DE BALAGUER

Stichter van het Opus Dei

INFORMATIEBULLETIN — Amsterdam, juli-september 1978

Monseigneur Josemaría Escrivá de Balaguer y Albás werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Hij volgde de middelbare school in Barbastro en Logroño, deed de Kerkelijke studies aan de Pauselijke Universiteit van Zaragoza, waar hij het Licentiaat in de Theologie behaalde. Later, in Rome, zou hij het Doctoraat behalen. Hij studeerde Rechten aan de Universiteit van Zaragoza en haalde het Doctoraat aan die van Madrid. In 1960 ontving hij het Doctoraat honoris causa in de Philosophie en de Letteren aan de Universiteit van Zaragoza. Hij was de eerste Groot Kanselier van de Universiteiten van Navarra in Spanje en van Piura in Peru.

Na zijn Priesterwijding op 28 maart 1925 begon hij in parochies op het platteland met zijn pastoraal werk, dat hij vanaf 1927 in de armenwijken en ziekenhuizen van Madrid voortzette. Enkele jaren later werd hij Rector van het Koninklijk Patronaat van St. Elisabet, eveneens in Madrid, welke taak hij tot 1946 - toen hij naar Rome verhuisde - vervulde.

Hij was Consultor van verschillende Pauselijke Commissies en Congregaties van de H. Stoel. Hij was Pauselijk Huisprelaat en Lid van de Romeinse Academie voor Theologie.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij te Madrid het Opus Dei, weg van heiliging midden in de wereld en bron van ijverig christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 stichtte hij de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei en op 14 februari 1943 - binnen het Opus Dei zelf - het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis. Het Opus Dei ontving op 16 juni 1950 de definitieve goedkeuring van de H. Stoel.

Steeds door gebed en boete en met een aanhoudende en volle overgave aan de wil van God, heeft de Vader - zoals wij, zijn dochters en zonen, en duizenden anderen van elke levensstaat hem noemen - een impuls gegeven aan de uitbreiding van het Opus Dei over heel de wereld en het gedurende 47 jaar geleid. Toen de Stichter zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei al verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten.

De Heilige Mis was de bron en het middelpunt van het innerlijk leven van de Stichter van het Opus Dei. Hij was zich er diep van bewust dat hij kind van God was en dat bracht hem ertoe in alles de meest volle identificatie met Jezus Christus te zoeken, een tedere en sterke devotie tot de Allerheiligste Maagd en Sint Jozef te beleven, een voortdurende en vertrouwelijke omgang met de heilige Engelbewaarders te hebben, overal op aarde vrede en vreugde te brengen.

Herhaaldelijk had Mgr. Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de Paus. De Heer heeft dit offer aanvaard en op 26 juni 1975 gaf de Vader in zijn werkkamer in Rome zijn ziel terug aan God, met dezelfde eenvoud die heel zijn bestaan heeft gekenschetst.

Zijn lichaam rust in de crypte van de Kapel van de H. Maria van de Vrede - viale Bruno Buozzi 75, Rome -, voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn dochters en zonen, en van ontelbare personen die door het voorbeeld en de leer van de Stichter van het Opus Dei dichter tot God zijn gekomen.

INFORMATIEBULLETIN NR. 2.

Voorpagina: *Mgr. Escrivá de Balaguer, na een bijeenkomst in het Centro de Estudos de Extensão Universitária (São Paulo, Brazilië), 25 mei 1974.*

Sprekken met God

Jezus Christus, mijn kinderen, geeft ons het voorbeeld en leert ons hoe we moeten bidden. *Vroeg, nog diep in de nacht, stond Hij op, ging naar buiten en begaf zich naar een eenzame plaats, waar Hij bleef bidden* (Mk. 1, 35). Het treft mij dat Hij zo vroeg — *heel vroeg in de morgen*, zo merkt Sint Markus op — met de eeuwige Vader wilde gaan spreken...

Mgr. Escrivá de Balaguer beschouwt het bidden van Jezus en past dit toe op zijn eigen leven. In zijn dagelijkse strijd was dit zijn enige zorg: voortdurend streven naar een intieme omgang met God onze Heer; een contemplatieve ziel, een man van gebed te zijn.

Hij heeft zijn tocht op aarde thans beëindigd en als een steeds terugkerend element in zijn leven ontdekken wij dat opgaan naar omhoog, waarover hij spreekt in *De Weg*: Toen ik je dat Leven van Jezus schonk, schreef ik daarin deze opdracht: «Zoek Christus. Vind Christus. Bemin Christus» (1).

De stichter van het Opus Dei was een priester die altijd sprak over God of met God. Hij voerde langs de weg van het gebed miljoenen zielen naar omhoog door zijn voorbeeld, door zijn woord, door zijn geschriften.

Jij en ik — zei hij — willen heilig worden... En daarvoor is nodig, dat we ons met Christus vereenzelvigen, dat we ons met Christus bekleden: *induimini Dominum Jesum Christum!* (Rom. 13, 14). Wij allen moeten *ipse Christus* zijn, mijn geliefde kinderen: Christus zelf; maar ieder moet zelf zien hoe hij dit kleed moet aantrekken, waarover de Apostel spreekt; ieder moet op zijn eigen manier, persoonlijk, zijn gesprek voeren met de Heer.

Wat moeten wij dus doen, jij en ik? Veel met de Heer omgaan, Hem zoeken zoals Petrus om een intiem onderhoud met Hem te hebben. Let er wel op dat ik onderhoud zeg: gesprek tussen twee, van aangezicht tot aangezicht, zonder zich te verschuilen in de anonimiteit. Wij hebben behoefte aan dit persoonlijk gebed, aan deze intimiteit, aan deze rechtstreekse omgang met de Heer.

Nooit gaf Mgr. Escrivá de Balaguer een vooraf opgesteld recept, hoe wij met God moeten spreken. Hij leerde, dat het persoonlijk gebed niet terug te brengen is tot een eenheidsmodel: iedere ziel heeft haar eigen manier, overeenkomstig haar eigen aard en de behoeften van het ogenblik: Ik geef niet aan, hoe ieder zijn gebed moet volbrengen: dit is iets persoonlijks..., alleen geef ik u enkele algemene richtlijnen; voor het overige moet ieder zijn eigen weg volgen, die anders is dan die van anderen.

Mgr. Escrivá de Balaguer in gebed in het heiligdom van O.L.Vrouw van Luján (Argentinië), op 12 juni 1974. Naast hem de huidige Algemene President van het Opus Dei, de Zeereerw. Heer Alvaro del Portillo, en Don Javier Echevarría, Algemeen Secretaris van het Werk.

Men kan evenwel vaak de vraag horen: Hoe moet ik bidden? De Stichter van het Opus Dei antwoordt daarop in een homilie, die hij hield op 4 april 1955:

Hoe u moet bidden? Ik durf u verzekeren, zonder vrees me te vergissen, dat er heel veel, ik zou kunnen zeggen: ontelbaar veel manieren zijn om te bidden. Maar ik zou voor ons allemaal het echte gebed van Gods kinderen wensen, niet het loos gepraat van huichelaars die van Jezus te horen krijgen: *Niet ieder die tot Mij zegt: Heer, Heer! zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen* (Mt. 7, 21). Degenen die gedreven worden door schijnheiligheid, kunnen wellicht het geluid van het gebed voortbrengen — schrijft Sint Augustinus —, maar niet de stem ervan, want hier ontbreekt het leven (2), en het verlangen om de wil van de Vader te volbrengen. Moge ons «Heer»-roepen gepaard gaan met het oprechte verlangen om de innerlijke gevoelens die de Heilige Geest in onze ziel opwekt, tot werkelijkheid te maken.

Wij moeten ons ervoor inspannen, dat er onzerzijds geen spoor van onoprechtheid overblijft. Een eerste vereiste om dit kwaad uit te bannen, dat de Heer zo streng veroordeelt, bestaat hierin, dat wij duidelijk vastbesloten zijn, altijd en overal, te verzaken aan de zonde. Heel sterk en oprecht moeten wij — in ons verstand en in ons hart — een afschuw hebben van de zware zonde. En ook moeten wij erop bedacht zijn een diepgewortelde afkeer te hebben van de vrijwillige dagelijkse zonde, van de tweeslachtigheid, die ons wel niet berooft van de goddelijke genade, maar toch de banden verzwakt die ons met God verbinden.

Nooit ben ik moe geworden, en met Gods genade zal ik nooit moe worden te spreken over het gebed. Tegen 1930 kwamen mensen van allerlei aard — studenten, arbeiders, gezonden en zieken, rijken en armen, priesters en leken — bij mij, een jong priester. Ze waren erop uit de Heer van meer dichtbij te volgen. Ik gaf hun altijd deze raad: bidt! En als iemand dan antwoordde: Ik weet niet hoe ik moet beginnen, dan spoorde ik hem aan zich in Gods tegenwoordigheid te stellen en Hem eenvoudig met diezelfde klacht zijn onrust, zijn beklemming te vertellen: Heer, ik weet niet hoe ik moet beginnen! En heel dikwijls, in die nederige ontboezemingen, ontstond er een intiem gesprek met Christus, een voortdurende omgang met de Heer.

Sindsdien zijn er vele jaren verlopen en ik ken geen andere weg. Als u meent niet voldoende voorbereid te zijn, vraag dan aan Jezus, zoals de Apostelen Hem vroegen: *Heer, leer ons bidden!* (Lk. 11, 1). Dan zult u ondervinden, *hoe de Heilige Geest onze zwakheid te hulp komt, want wij weten niet eens, hoe wij behoren te bidden, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen* (Rom. 8, 26), die voor ons onzegbaar zijn, omdat er geen menselijke taal bestaat die deze diepte kan beschrijven.

Welk een kracht moet het goddelijk Woord in ons wekken! Ik heb niets zelf uitgedacht, wanneer ik — bij mijn priesterlijke arbeid — steeds deze raad herhaald heb en onvermoeid blijf herhalen. Deze raad is ontleend aan de Heilige Schrift, daar heb ik het geleerd: Heer, ik ben niet in staat mij tot U te richten! Heer, leer ons bidden! En dan komt heel die liefdevolle bijstand van de Heilige Geest — licht, vuur, hevige stormwind — die de vlam ontsteekt en haar de kracht geeft een liefdebrand te doen oplaaien.

Bidden immers is spreken met God. Maar waarover? — Waarover? Over Hem, over jezelf: je vreugden, je verdriet, je successen en mislukkingen, je edele ambities, je dagelijkse zorgen..., je zwakheden; en je dankbaarheid en je wensen, je Liefde en je eerherstel.

In twee woorden: Hem kennen en jezelf kennen: «je met Hem onderhouden» (3).

(1) *De Weg*, nr. 382

(2) H. Augustinus, *Enarrationes in Psalmos*, 139, 10

(3) *De Weg*, nr. 91.

Tussen de armen en zieken van Madrid

De 2e oktober 1928 viel het zaad van het Opus Dei in de ziel van Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer, en van toen af gaf hij zich edelmoedig aan de taak die hij voor het overige deel van zijn leven moest vervullen: bijna 50 jaar van wegen banen in dienst van de Heer en zijn Kerk. In een conversatie heeft hij een keer verteld wat het fundament was van het werk dat hij, door Gods wil gedreven, moest verwezenlijken. Op 19 maart 1975 vertelde hij aan enkelen van zijn zonen in Rome:

« Welke middelen ik gebruikt heb? (...) Ik ben kracht gaan zoeken in de armste wijken van Madrid. Urenlang, dag in dag uit te voet van de ene kant van de stad naar de andere, tussen armen die zich voor hun armoe schaamden, en armen die al hun ellende ten tonele voerden; tussen kinderen met snotneuzen, vies en smerig, maar kinderen, en dus aantrekkelijk in Gods ogen. Wat voel ik me als priester verontwaardigd, als men nu beweert dat kinderen niet moeten biechten, omdat ze nog zo klein zijn! Dat is gewoon niet waar! Zij moeten hun persoonlijke en geheime oorbiecht spreken, net als iedereen! Wat is dat een mooi werk en wat geeft dat een vreugde! Vele uren ben ik ermee bezig geweest, jammer dat er niet méér waren. En de hospitalen en andere huizen waar zieken lagen, als men die hollen nog huizen kan noemen... Er waren verlaten en zieke mensen; sommigen met tuberculose, toen nog een ongeneselijke ziekte.

Ik ging dus op al deze plaatsen de middelen zoeken om het Werk van God op te bouwen. Ondertussen begon ik met de vorming van de eersten waarmee ik in

aanraking kwam. Dat waren allerlei mensen: studenten, arbeiders, ondernemers, kunstenaars...

Het waren intense jaren waarin het Opus Dei onopvallend van binnen groeide. Ik wilde jullie dit maar zeggen — een andere keer zullen jullie meer bijzonderheden horen met schriftelijke bewijzen —, dat de menselijke kracht van het Opus Dei de zieken van Madrid geweest zijn: vooral degenen die er het ergste aan toe waren; zij die thuis geen lichtpuntje meer zagen; die totaal onwetend leefden in die krottenwijken. Dit is het streven van het Opus Dei, dit zijn de menselijke middelen die wij gebruiken: ongeneselijk zieken, verlaten armen, verwaarloosde kinderen, gezinnen die kil zijn zonder liefde en warmte. En tegelijk de eersten die tot mij kwamen, opvangen en vormen, en ik sprak tot hen met een absolute zekerheid over alles wat er gedaan moest worden, alsof het al zover was...

En dan nam God ons mee langs de wegen van ons innerlijk leven en dat waren wel wegen die ons heel eigen zijn. Waar was ik op uit? *Cor Mariae Dulcissimum, iter para tutum!* Allerzoetst Hart van Maria, bereid ons een veilige weg! Als een klein kind zocht ik de macht van Gods Moeder langs de weg van het kinschap. Ook liep ik naar de H. Jozef, mijn Vader en Heer. Ik zag hem zo graag als het grote en machtige hoofd van het Heilig Huisgezin, aan wie God zelf gehoorzaamde: *erat subditus illis!*, Hij was hun onderdanig!

Met eenvoud riep ik de heiligen aan (...) Met een kinderlijk vertrouwen ging ik naar de Engelen zonder in de gaten te

hebben dat God mij stuwde — er is geen reden dat jullie mij hierin volgen, leve de vrijheid! — langs wegen van het geestelijk kindschap.

Wat kan een schepsel uitrichten dat een zending te vervullen heeft en geen middelen bezit, niet eens de leeftijd, geen kennis, geen deugden, helemaal niets? Hij kan naar zijn moeder gaan en zijn vader opzoeken, die invloed heeft, en zijn vrienden te hulp roepen... Zo deed ik ook in het geestelijk leven. Maar wel met het ritme van geselslagen van boete en versterving.»

Men kan zich moeilijk de gebrekkige toestand voorstellen, waarin de omliggende wijken van een stad als Madrid toen verkeerden, die net als andere Europese steden in een paar jaar tijds het aantal inwoners zagen verdubbelen. Een groot gedeelte van de 800.000 inwoners waren mensen die naar de stad getrokken waren, die in de meest nijpende omstandigheden leefden in de nieuwe

wijken van de randstad, zoals Tetuán en Vallecas.

In die tijd had Mgr. Escrivá de Balaguer naast zijn werk als stichter van het Opus Dei, ook nog het Rectoraat van het Apostolisch Werk van het Ziekenpatronaat, in de St. Engraciastraat (nu García Moratostraat), dicht bij het Alonso Martínezplein. Dit was een liefdewerk door vrouwen ondernomen, de Damas Apostólicas, dat een paar jaar tevoren was gesticht door doña Luz Rodríguez Casanova. Ze hadden de zorg op zich genomen voor armen en zieken om hun het nodige te geven op geestelijk en materieel gebied, en hun het noodzakelijke onderwijs te geven om de H. Sacramenten te ontvangen.

Een van de eersten van deze vrouwen heeft over die lang voorbije jaren geschreven:

« Het was een groot voordeel voor ons Don Josemaría als Rector te hebben van ons Patronaat. Ik herinner mij nog onze

Madrid. Ziekenpatronaat.

werkzaamheden in de uithoeken van Madrid. De ziekenhuizen waren stampvol en de zieken stierven thuis. Wij bezochten degenen die er het ergste aan toe waren en de minste hulp hadden, om hen geestelijk en stoffelijk terzijde te staan.

In dit milieu was Don Josemaría onmisbaar. Hij verzorgde de liturgie van ons Huis: de H. Mis, Uitstelling van het Allerheiligste, de Rozenkrans. Het was niet zijn taak ons in het liefdewerk te helpen. Toch gaf hij zich helemaal, offervaardig en belangeloos, aan de talloze armen en zieken die hij met zijn priesterlijk hart kon bereiken. Wanneer wij dus een zieke hadden, die gevaar liep te sterven zonder in staat van genade te zijn, vertrouwden wij hem toe aan Don Josemaría met de zekerheid, dat die hem zou helpen. Ik herinner mij niet één geval, waarin wij in onze hoop teleurgesteld werden.

Als een groot werker met een ononderbroken activiteit gaf hij zich aan iedereen zonder haast, alsof hij niets anders te doen had. Hij ging hen bezoeken, bracht hun de H. Communie en diende hun de andere Sacramenten toe. Om een idee te geven van dat zielzorgwerk waarin Don Josemaría zo'n groot aandeel had, lees ik in ons driemaandelijks Bulletin, dat wij in 1927 tussen de vier- en vijfduizend zieken bezochten, dat daarbij meer dan drieduizend mensen hun biecht spraken, en evenveel H. Communies werden uitgereikt, bijna vijfhonderd keer de Ziekenzalving werd toegediend en meer dan honderd doopsels, en dat er zeven- à achthonderd huwelijken werden gesloten.

Bovendien bezocht Don Josemaría de scholen die wij in de buitenwijken van Madrid hadden — dat waren er 58 — met 12.000 kinderen. Daar hield hij gesprekken en praatte als een vriend met de kinderen en benutte de sympathie die hij persoonlijk bezat, en heel zijn apostolische kracht om hen te brengen tot de kennis van en de liefde voor Jezus Christus. In ons huis van de H. Engracia

praatte Don Josemaría ook met de pupillen, converserend met hen allen: hij sprak in alle eenvoud over de leer van Christus en interesseerde zich voor hun problemen. Hij was een vriend en een heilig priester.»

Het Patronaat van de zieken was inderdaad een grote weldadige onderneming, waaraan de Vader altijd met veel liefde terugdacht.

Een van de mensen die de Damas Apostólicas hielpen, schrijft: «Don Josemaría bracht de H. Communie naar de zieken in Tetuán de las Victorias, evenals in de Extremadura aan, in Magín Calvo, in Vallecas, Lavapiés, San Millán, in de wijk van het Lucero of aan de oever van de rivier de Manzanares. Ook hoorde hij biecht in het Patronaat voor wie naar St. Engracia kon komen. Zondags kwamen de kinderen van de scholen die de Damas Apostólicas in de verschillende buurten hadden. Dan hoorde hij biecht en enkele malen per jaar deden kinderen hun Eerste H. Communie. Er zijn jaren geweest dat er meer dan 4.000 kinderen waren.»

In mei 1974 tijdens een samenzijn in São Paulo (Brazilië), op een van zijn katechese-reizen van de laatste jaren, was hij in gesprek met een arts en had het toen over zijn werk onder de armen en zieken van Madrid:

«Ik zal je een anekdote vertellen, mijn zoon. Er was eens een jonge priester die een... wereldomvattende zending moest vervullen. Hij had geen deugden, die heeft hij nu nog niet: het is bijna 50 jaar geleden, 47 jaar precies... Hij bezat geen deugden en geen geld. Hij was alleen maar jong, had een goed humeur en de genade van God. Hij bezocht graag arme zieken, en op zekere dag zat hij — zoals zo dikwijls — aan het hoofdeinde van een sterfbed van een jonge man, een van degenen over wie jij je bezorgd maakt. Ik maak me dat ook, maar toen werd ik jaloers op hem. Ik zag dat hij regelrecht, gezuiverd naar de hemel zou gaan en dat zei ik hem ook: Jongen, ik benijd je! En hij stierf heel getroost en zeer tevreden.»

Er zijn honderden van dergelijke notities en brieven aan Don Josemaría geadresseerd, met berichten van personen die zijn hulp nodig hadden. Op sommige papieren kan men nog de nummers zien die hij erop schreef om zijn route door Madrid uit te stippelen.

Een paar uur later, toen hij het nog over de arbeid had, maakte de Vader het verhaal af:

«Het is heel makkelijk om dood te gaan (...) De enige keer dat ik er enkele ogenblikken naar verlangd heb, was aan het sterfbed van die zieke toen ik nog een jong priester was. Ik werd jaloers op hem en zei: Nu gaat hij naar de hemel! Daarbij dacht ik dat deze woorden hem zouden troosten en dat deden ze ook. De Heer beloonde mij, want van daarbeneden — het was een open veld — ging ik steeds biddend omhoog naar Atocha en tot St. Engracia bij het Alonso Martínezplein.»

In de volgende nummers van dit Informatiebulletin zullen we verder ingaan op het priesterlijk werk van Mgr. Escrivá de Balaguer in de hospitalen van Madrid, waaraan hij zich in die jaren heel speciaal heeft gewijd.

Men kan zich heel goed voorstellen, dat de Stichter van het Opus Dei een levendige persoonlijke ervaring weergeeft als hij in punt 419 van *De Weg* schrijft:

«Kind. Zieke. Komen jullie niet in de verleiding deze woorden met hoofdletters te schrijven?»

Een op Hem verliefd mens ziet in een kind en in een zieke: Hem.»

Onder zijn geestelijke impuls

Met zijn heldhaftige trouw aan Gods wil, met voortdurend gebed en boete heeft Mgr. Escrivá zich vol vertrouwen aan zijn arbeid gewijd en 47 jaar lang de apostolische ontwikkeling van het Opus Dei in de hele wereld geïnspireerd en geleid.

De voornaamste taak van het Werk is de vorming van zijn leden, opdat ieder afzonderlijk zijn apostolische arbeid als christen in de wereld en in de maatschappij zal volbrengen.

...het wezenlijk apostolaat van het Opus Dei — met woorden van zijn Stichter — is datgene wat ieder lid individueel verwezenlijkt in zijn eigen werksfeer, in zijn gezin, te midden van zijn vrienden. Dit soort werk valt niet op, is moeilijk om te zetten in statistieken, maar brengt in duizenden zielen die stil en doeltreffend Christus navolgen in hun dagelijkse beroepsarbeid, vruchten van heiligheid voort. (Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer, nr. 71).

Van de andere kant, vertelde hij aan een verslaggever:

Daarnaast vestigt het Opus Dei als vereniging in samenwerking met veel mensen die er niet toe behoren — en vaak niet eens christen zijn —, gemeenschappelijke ondernemingen, waarmee het een bijdrage tracht te leveren tot oplossing van talrijke problemen, die de huidige maatschappij te verwerken heeft. Het gaat daarbij om vormingscentra, sociale instellingen, vakscholen enz. (Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer, nr. 84).

Wij zullen hier een samenvatting geven die noodzakelijkerwijze kort zal zijn, van enkele onder de vele werken van apostolaat, die — verschillend van karakter overeenkomstig de behoeften van tijd en plaats — ontstaan zijn onder de geestelijke impuls van de Stichter van het Opus Dei.

SEIDO GAIKOKUGO KENKYUSHO Ashiya (Japan)

Enkele uren voordat de Heer hem tot zich riep, woonde Mgr. Escrivá de Balaguer een samenkomst bij van een groep vrouwelijke leden van het Opus Dei van verschillende nationaliteiten. Bij deze bijeenkomst, die de laatste van zijn leven zou zijn, richtte hij zich tot Michito, een Japans meisje, met deze woorden:

*Arbeid in het talenpracticum van
SEIDO.*

Rome, maart 1970. Mgr. Escrivá de Balaguer met een groep vrouwelijke Japanse leden van het Opus Dei.

«God onze Heer heeft jou door het Doopsel de betekenis van de Kerk laten zien. Bid voor je landgenoten, want zij vormen een zeer groot volk, dat zij Jezus Christus mogen leren kennen, Hem liefhebben en Hem dienen. Je weet al, dat jouw zusters in Japan een school gaan stichten in Nagasaki. Wij moeten bidden, dat de moeilijkheden worden opgelost en zij daar zo spoedig mogelijk aan de slag kunnen gaan...»

Zeventien jaar eerder had de bisschop van Osaka, op aanraden van een Kardinaal van de Romeinse Curie, aan de Stichter van het Opus Dei gevraagd, dat deze organisatie zou gaan werken in het Japanse land. Als gevolg van dit verzoek zond Mgr. Escrivá de Balaguer een priester van het Opus Dei naar Japan om het apostolisch werk in dat land voor te bereiden. In de volgende jaren kwamen andere leden van het Opus Dei uit de Verenigde Staten, Ierland en Spanje. De eerste vrouwelijke leden van het Opus Dei die voet op Japanse bodem zetten, kwamen op 15 juli 1960 in Kobe aan wal.

Het primaire doel van deze kleine groepjes leden van het Opus Dei was contact te leggen met de Japanse samenleving, de mensen te leren kennen en vriendschap te sluiten. De zeer snelle economische en culturele ontwik-

keling van Japan, die na de Tweede Wereldoorlog was begonnen, bood hun een gunstige kans, want de Japanners voelden een sterke behoefte om een of andere westerse taal, vooral het Engels, te gaan beheersen.

Hieruit ontstond het SEIDO TALENINSTITUUT of SEIDO GAIKOKUGO KENKYUSHO, zoals het in het Japans heet. Dit was de eerste apostolische onderneming van het Opus Dei in dat land.

SEIDO is gevestigd in Ashiya, een kleine stad tussen de enorme stadsagglomeraties van Osaka en Kobe, die met hun meer dan vijftien voorsteden een bevolking huisvesten van ongeveer acht miljoen inwoners en een twintigtal universiteiten.

De eerste vestiging van SEIDO was een typisch Japans huis, een houten gebouw met vloeren van *tatami* en schuifdeuren van hout en beschilderd papier. De Kapel was een eenvoudige kamer, waardig en intiem; het Tabernakel en enkele gewijde vaten waren geschenken van Mgr. Escrivá de Balaguer, die door deze schenking uitdrukking wilde geven aan zijn liefde voor de H. Eucharistie en tegelijk van zijn genegenheid voor dit grote volk in het Verre Oosten.

Deze eerste vestiging van het Werk werd spoedig te klein en in 1962 werd het talenon-

Doopplechtigheid van een leerling. De bedienaar van het Sacrament is Don Soichiro Nitta, een van de eerste Japanse leden van het Opus Dei, die priester gewijd is.

derwijs overgebracht naar een meer geschikt en geheel nieuw gebouw.

«Ik volg met alle liefde wat jullie doen — zo schreef de Vader hun — en ik beveel jullie bij God aan. Wat een vreugde die bekeringen te zien en de vele die wij voelen aankomen!»

God zegende het gebed en de offers. Mensen van elke rang en stand kwamen, van heel ver, tot het christelijk geloof. De eerste Japanner die toetrad tot het Opus Dei — later zou hij priester worden — had zich tot het geloof bekeerd in het Instituut SEIDO, in het begin aangetrokken door de menselijke waarden die hij daar ontdekte. De Heer zou hem het geloof en de roeping tot het Werk geven: «Ik houd veel van mijn eerste zoon — zei Mgr. Escrivá de Balaguer in 1968 tot hem te Rome —; hij heeft een bijzondere plaats in het hart van zijn Vader. Niet dat de andere Japanners daar geen plaats hebben, maar de eerstgeborene is de eerstgeborene! God heeft je met zijn genade omgevormd; Jezus is je broer, je God. Degenen met wie je contact had, waren vreemdelingen... een vreemde godsdienst; maar de genade van God!... Je bent zoveel verschuldigd aan God en je houdt zoveel van Hem en Hij houdt zoveel van jou! Moge God je zegenen!»

In 1973 steeg het aantal leerlingen van SEIDO tot boven de 1.200 en Seido moest weer verhuizen: naar zijn tegenwoordige vestiging, waarin naast de Talenschool ook het CULTUREEL CENTRUM SEIDO werd opgericht met rechtstreekse apostolische activiteiten: cursussen tot inleiding op de H. Schrift — de Bijbel is in Japan een *best-seller* —; retraites, waaraan ook niet-katholieken

deelnemen; katechismuslessen, begeleiding door priesters...

Tegelijk heeft men andere soortgelijke centra opgericht, waaruit de SEIDO SYSTEEM SCHOLEN gegroeid zijn, die bovendien meer dan vijftig universitaire centra voorzien van didactisch materiaal voor het talenonderricht.

In Kyoto kwam de YOSHIDA GAKUSEI SENTA tot stand, en de vrouwelijke afdeling van het Opus Dei opende de SHIMOGAMA ACADEMIE, eveneens in Kyoto, en OHARA BUNKA SENTA in Ashiya.

De Stichter van het Opus Dei volgde steeds met liefderijke zorg een werk dat *onder zijn geestelijke impuls* tot stand gekomen was. Vaak zond hij suggesties en initiatieven, die jaren achtereen bezieling en leiding gaven aan die apostolische arbeid, welke was begonnen met een opdracht van Mgr. Escrivá de Balaguer aan het eerste lid van het Opus Dei dat naar Japan ging; daarin herinnerde hij aan de eerste christelijke gemeenschappen in het Verre Oosten: «Wanneer je aankomt in Nagasaki, kus dan in mijn naam de grond waar zoveel martelaren hun leven hebben gegeven.»

Nu is de wens in vervulling gegaan die hij uitte tegenover dat Japanse meisje in zijn laatste samenzijn. Inderdaad werd in oktober 1975 het CENTRUM NAGASAKI SEIDO geopend, en in april 1978 zal een school voor meisjes gaan functioneren, juist datgene waarop Mgr. Escrivá de Balaguer doelde in de morgen van die 26e juni 1975. In diezelfde stad is thans ook een school voor jongens in oprichting.

Men schrijft ons

ZIJ STOND OP UIT HAAR ROLSTOEL

In juni 1974 werd M. L. geopereerd aan een melanoom (pigmentgezwel) in de buik. In december kwam de ziekte opnieuw tot uiting en moest zij wederom aan een chirurgische ingreep worden onderworpen. Enige maanden later, in de vroege ochtenduren van 18 juli 1975, werd zij wakker en constateerde dat zij verlamd was. Zij reageerde hier zeer rustig op, zij bad en wachtte tot het dag werd.

De daarna door de artsen gestelde diagnose luidde: een tumor in de wervelkolom, en ze bepaalden dat zij binnen vier en twintig uur geopereerd moest worden. Na de operatie bleek dat zij haar benen nog steeds niet kon bewegen en werd er gedurende vijf maanden een fysiotherapeutische behandeling op haar toegepast, zonder dat dit echter een positief resultaat opleverde. M. L. was dus gedwongen steeds van een rolstoel gebruik te maken.

Enige tijd daarna, in São Paulo, vertelde men haar van het heilige leven van Mgr. Escrivá de Balaguer en gaf men haar een prentje met het gebed van de particuliere devotie tot Mgr. Escrivá. Zij begon dit gebed te bidden, overtuigd dat zij verhoord zou worden.

Tien of twaalf dagen daarna ging zij terug naar Río de Janeiro en toen zij met haar rolstoel aan de voet van het trapje kwam waarlangs zij in het vliegtuig gebracht zou worden, voelde M. L., naar zij vertelt, als het ware een innerlijke drang die haar noopte te gaan lopen. Dus wees zij met beslistheid de hulp van de steward af, die zich al gereed maakte om haar aan boord te brengen, zeggende: «Ik ga op mijn eigen voeten de trap op.» En nadat zij zich had opgericht, liep zij steunende op de leuning, langzaam de trap op naar het vliegtuig. Na een week kon zij zich al weer vlot bewegen, en nu loopt zij weer normaal.

De arts die haar aan de wervelkolom had geopereerd, bleek diep onder de indruk, toen hij haar op een goede dag toevallig in het ziekenhuis ontmoette. Hij kon nauwelijks zijn ogen geloven.

P. B., São Paulo (Brazilië)

DE KOORTS VERDWEEN

M. R. werd ziek en na enige dagen werd zij opgenomen in een ziekenhuis. Op een nacht steeg de temperatuur van het meisje plotseling hevig, gepaard gaande met een verscheurende hoofdpijn. De toestand was zo ernstig, dat iedereen dacht dat zij zou sterven; van haar ziekte was nog geen diagnose gesteld. Op dit kritische ogenblik herinnerde een tante van haar zich het prentje met het gebed van de particuliere devotie tot Mgr. Escrivá de Balaguer, welk prentje zij in haar tas had, en zij gaf het 't meisje in handen, terwijl zij haar vroeg met haar enkele malen het Weesgegroet te bidden. Na drie minuten, daalde de temperatuur en verminderde de hoofdpijn, die ten slotte geheel verdween.

Later werd vastgesteld dat het geen geval van hersenvliesontsteking betrof. Enige dagen geleden heeft M. R. het ziekenhuis verlaten. Gedurende al die tijd heeft het prentje onder haar hoofdkussen gelegen.

I. M., Londen (Engeland)

25 TON

Mijn man was bezig een vrachtwagen van 9 ton, geladen met reuzel, te wassen naast ons huis, dat in de wijk Buenos Aires, oostelijk van Medellín, op een vrij steile helling gelegen is. Toen mijn man de vrachtwagen naar de garage wilde brengen,

Men schrijft ons

begon de wagen, nadat hij de motor had aangezet, uit eigen beweging de helling af te rollen. Door het gewicht — 9 ton ongeladen plus 16 ton vracht, tesamen 25 ton — was het op dat ogenblik onmogelijk hem tot stilstand te brengen met behulp van de gewone mechanische middelen of op 'n andere wijze. Mijn man probeerde nog de wagen onder controle te krijgen door te schakelen, maar alles was vergeefs.

Ik zag dit alles met ontzetting aan. Maar in plaats van de straat op te lopen ging ik haastig ons huis binnen om het prentje van Mgr. Escrivá te grijpen terwijl ik zei: «Vader, red hem, want hij is uw zoon en U hebt hem zelf nog kort geleden dit werk gegeven nadat wij tot U om werk hadden gebeden.» Ik bad dit, zoals ik steeds doe, met groot geloof en grote vurigheid.

Na een halve minuut verzamelden alle burens zich voor de deur van mijn huis om mij hevig ontroerd te komen vertellen dat tot hun onuitsprekelijke verwondering mijn man niets was overkomen en dat er ook geen enkele schade was aangericht aan personen, wagens of huizen. Zij herhaalden maar steeds dat zij niet konden verklaren, dat op een gegeven ogenblik de vrachtwagen plotseling op de helling tot stilstand kwam. Ze vroegen me waarom ik niet naar buiten was gekomen om te zien hoe dit alles zou aflopen. Maar ik zei hun dat ik eerst Mgr. Escrivá ging vragen of hij de besturing van de wagen wilde overnemen, opdat er toch maar niets zou gebeuren.

Vanavond heb ik veel prentjes van Mgr. Escrivá moeten uitdelen, want mijn burens zeiden dat dit niets meer of minder dan een wonder was, want zo'n zwaar beladen wagen had een ramp kunnen veroorzaken.

Na dit alles heeft een monteur de wagen onderzocht en geconstateerd dat de cardankoppeling was gebroken; als dit onderdeel stuk is, werken de luchtremmen niet meer en zelfs niet de motorrem, waarvan deze voertuigen zijn voorzien.

E. M. A., Medellín (Colombia)

DE PIJN VERDWEEN

Mijn moeder leed vele jaren hevige pijnen wegens een hernia aan de wervelkolom. Iets langer dan een jaar geleden werd zij geopereerd, waarbij twee lendewervels onderling werden verbonden door inplanting van een stukje bot, genomen uit een van de benen.

Er deden zich bij haar geen ernstige verschijnselen meer voor, totdat enige maanden geleden de pijn zich weer in steeds heviger mate deed gevoelen. Zij besloot het bed te houden zonder dat er een medisch onderzoek plaatsvond, maar haar toestand verergerde dermate dat zij zich niet meer kon bewegen om op een andere zij te gaan liggen of zich ook maar tot het meest noodzakelijke minimum kon oprichten. Ik begon mij toen ernstig ongerust te maken en dacht zelfs aan de aanwezigheid van een kwaadaardig gezwel als mogelijke ziekte-oorzaak. Te midden van al deze angsten viel het mij in, haar aan te raden zich toe te vertrouwen aan de Vader en hem de door haar geleden pijn aan te bieden voor elke intentie die hem goed dunkte. Ik liet haar een prentje sturen met het gebed van de particuliere devotie.

Het resultaat was niet minder dan buitengewoon, want zij was nog maar nauwelijks begonnen met tot Mgr. te bidden of zij kon dezelfde dag 's middags al opstaan, zich een weinig ontspannen en de maaltijd klaar maken. Reeds de volgende dag stond zij vroeg op en tot op vandaag leidt zij een absoluut normaal leven.

E. B. M., Santiago de Chile (Chili)

BEKERING VANAF HET GRAF VAN DE VADER

Mijn vader is een man vol deugden, maar ofschoon hij gedoopt is, miste hij elke belangstelling voor godsdienstige praktijken. Nu had ik gelegenheid om een bezoek

te brengen aan de crypte waar Mgr. Escrivá de Balaguer begraven is en ik bad toen innig voor de bekering van mijn vader. Het was toen 12 uur 's middags. Daar wij op de Philippijnen zeven uur vóór zijn op de Europese tijd, zal het daar tegen zeven uur in de middag zijn geweest toen ik om deze gunst verzocht. Om ongeveer negen uur 's avonds verraste vader mijn moeder met de vraag of er de volgende dag, Witte Donderdag, een H. Mis was. Ze gingen op die dag samen naar de Mis en daarna naar de plechtigheden op Goede Vrijdag.

Thans neemt mijn vader zijn religieuze plichten ernstig op.

X. X., Manilla (Philippijnen)

HERSTEL TEGEN ALLE VERWACHTING IN

Bij mijn broer brak één van de halswervels. Al spoedig konden wij waarnemen, dat hij niet meer in staat was ook maar één van zijn ledematen te bewegen en dat hij alle lichamelijk gevoel verloren had. Algehele genezing scheen uitgesloten. Vele vrienden en bekenden wendden zich om hulp tot Mgr. Escrivá de Balaguer. Enkelen van deze mensen maakten een reis naar Rome, waar zij konden bidden bij het graf van de Stichter van het Opus Dei. Nadat een reeks van verbeteringen in zijn toestand was ingetreden, wordt hij thans geacht geheel hersteld te zijn, zowel in lichamelijk als mentaal opzicht. Naar mijn gevoelen is dit een wonder.

M. D., Keulen (Duitsland)

HIJ KWAM GEHEEL UIT ZICHZELF TERUG

Daar ik hevig in angst zat over de psychische toestand van mijn zoon die uit het ziekenhuis, waarin hij was opgenomen, was weggelopen, nam ik mijn toevlucht tot de H. Maagd en bad tevens vertrouwd het gebed tot Mgr. Escrivá de Balaguer. Het was drie uur 's middags. Om tien minuten over drie belde een broer van mij, die niets van het bovenstaande afwist, het ziekenhuis op, om naar de toestand van mijn kind te informeren en hij ontving de onverwachte mededeling dat hij vijf minuten geleden uit zichzelf was teruggekeerd. Ik bid de Rozenkrans als akte van dankbaarheid en zet de novene tot Mgr. Escrivá voort.

X. X., Milaan (Italië)

Wegens een grote gunst die mij werd verleend in mijn geestelijk leven op voorspraak van Mgr. Escrivá de Balaguer, zend ik U hierbij een bijdrage voor uw Informatiebulletin.

R. C., Madrid (Spanje)

Bede tot Mgr. Escrivá de Balaguer: «Dat in mijn Congregatie het aantal echte religieuze roepingen moge toenemen om alle parochies die ons nodig hebben te kunnen bedienen.» Verkregen gunst: «Er werden dertig voortreffelijke jongelieden ingeschreven en er volgen er nog meer. God zij geloofd!»

M. N., Arequipa (Peru)

Mijn vader had het voornemen de banden met zijn gezin te verbreken, waardoor mijn moeder en haar zes kinderen in een uiterst zorgelijke toestand zouden geraken. Mijn moeder en ik hebben ons om hulp gewend tot Mgr. Escrivá de Balaguer. Enkele dagen later kwam mijn vader tot betere gedachten.

X. X., Maracaibo (Venezuela)

Men schrijft ons

Gedurende zeven jaar had ik geen Sacramenten meer ontvangen. Na het bidden van het gebed tot Mgr. Escrivá de Balaguer heb ik gebiecht en sindsdien doe ik dit regelmatig.

X. X., Ibadan (Nigeria)

Mijn man was vrij lange tijd zonder werk. Ik wendde mij om hulp tot Mgr. Escrivá de Balaguer en mijn man heeft voorlopig een betrekking gekregen. Uit dankbaarheid zend ik U een geldelijke bijdrage voor uw apostolaatswerk.

M. S., Chicago (U.S.A.)

Ik heb een novene gehouden tot Mgr. Escrivá de Balaguer voor een zoon van mij, die priester is en die van de goede weg scheen te willen afwijken. Op de vierde dag van de novene vertelde hij mij dat hij geheel van gedachte veranderd was en trouw aan zijn roeping wilde blijven. Deze gelukkige verandering is van blijvende aard gebleken. Monseigneur moge heilig verklaard worden.

X. X., Dublin (Ierland)

Mijn man had al in 37 jaar niet gebiecht en mijn zoon in geen 18 jaar. Ik vroeg Mgr. Escrivá de Balaguer met heel mijn hart om voorspraak en beiden hebben heel graag positief beantwoord en hebben godvruchtig de H. Communie ontvangen.

X. X., Guatemala (Guatemala)

In een huwelijk deed zich na 25 jaar echtelijk leven een ernstige moeilijkheid voor, en wel zo dat dit tot een wettelijke scheiding dreigde te voeren. Men nam zijn toevlucht tot Monseigneur en als door een wonder kwam de echtgenoot op zijn besluit terug en werd een verzoening mogelijk.

A. A., Oporto (Portugal)

Ik gaf aan mijn tante die reeds lang niet meer de Sacramenten ontving, een prentje van Mgr. Escrivá de Balaguer. Enige tijd later vertelde zij mij: «Heb je al gehoord van het wonder dat Monseigneur tot stand gebracht heeft? Afgelopen zaterdag heb ik gebiecht en gecommuniceerd, na achtenveertig jaar.»

X. X., Montevideo (Uruguay)

Een zeer goede vriend van mij leidde een leven als de heilige Augustinus vóór zijn bekering. Ik bad tot Monseigneur. Mijn vriend heeft zijn levenswijze zo veranderd dat hij voor de Kerk gehuwd is en thans apostolaatswerk verricht.

J. P. de C., Parijs (Frankrijk)

Mijn gezin en ik waren zeer verontrust over een probleem dat ons zelfs de slaap ontnam. Een familielid gaf ons een prentje met het gebed tot Mgr. Escrivá de Balaguer. Wij hielden een novene, daarna nog een... en nog een. Toen wij bijna alle hoop verloren hadden, zei ons genoemd familielid dat wij op 9 januari, de verjaardag van Monseigneur, hem om een geschenk moesten vragen. Dit ontvingen wij de volgende dag, de 10e, en het hield de oplossing van onze moeilijkheid in. Ik zend U een gift en beveel iedereen die in nood zit aan, zich tot Mgr. Escrivá om bescherming te wenden.

A. G., Quito (Ecuador)

Een van mijn zusters had al drie operaties aan de wervelkolom ondergaan. De arts had ons gewaarschuwd, dat zij geen nieuwe operatie meer zou kunnen

doorstaan en dat zij, als ze weer instortte, haar verdere levensdagen in een rolstoel zou moeten slijten. Korte tijd geleden bemerkten wij dat zij opnieuw aan rugpijn begon te lijden en zij zelfs niet meer in staat was op een normale stoel te gaan zitten. Ons hele gezin is toen onmiddellijk begonnen een novene te houden tot Mgr. Escrivá de Balaguer. De laatste dag van de novene zei mijn zuster ons, dat ze helemaal geen pijn meer had en zich genezen voelde. Sindsdien hebben wij een groot aantal prentjes uitgedeeld, opdat ook anderen hun toevlucht zullen nemen tot Mgr. Escrivá de Balaguer.

X. X., Montreal (Canada)

Wij, een groepje jonge vrouwen, probeerden katholieke meisjes te helpen die in een internaat verblijven, maar de directrice, een verklaard tegenstandster van de Katholieke Kerk, legde ons veel hinderpalen in de weg. Ze gaf de meisjes geen tijd om te gaan biechten, regelde het zó dat het avondeten gesteld werd op een tijd die slechts enkele minuten vóór de H. Mis lag, enz. Ik vroeg Mgr. Escrivá de Balaguer om voorspraak. De directrice heeft nu al toegestemd in een wijziging van de dagindeling, zodat de meisjes op zondagmorgen naar de Mis kunnen gaan en zij heeft hun tijd gegund om te gaan biechten.

U. O., Nairobi (Kenya)

Mijn man is jarenlang van de Kerk verwijderd geweest. Gedurende al die tijd heb ik voor hem gebeden. Onlangs begon ik een novene tot Mgr. Escrivá de Balaguer. Afgelopen zondag zei mijn man plotseling: «Ik ga met je mee naar de Mis.» Het mag echt een wonder genoemd worden.

X. X., Zürich (Zwitserland)

In het jaar 1975, toen mijn man vele maanden zonder werk was en ons alles somber en uitzichtloos toescheen, begon ik met de novene tot Mgr. Josemaría Escrivá de Balaguer. De dag na de beëindiging van de novene kreeg mijn man werk.

Dit jaar, toen mijn man wederom werkloos werd, begon ik de novene vol vertrouwen opnieuw, want ik wist zeker dat O.L. Heer, door tussenkomst van de Allerheiligste Maagd en van Mgr. Escrivá de Balaguer, mijn gebed zou verhoren. Toen de omstandigheden definitief dreigden te verslechteren werd mijn man een goede baan aangeboden, en wel buiten México, zoals wij gaarne wensten.

M. V. de R., México D.F. (México)

Bijna alle gelovigen van de Momoyama-Parochie hebben het Informatiebulletin ontvangen. Een dame, die net zo min als haar hele gezin sinds lange tijd niet meer naar de Kerk ging, voelde zich door een samenloop van omstandigheden gedrongen het hele bulletin te lezen. De volgende zondag verscheen zij met haar hele gezin in de kerk en wenste weer de Sacramenten te ontvangen. De pastoor is nog niet over zijn verwondering heen.

L. L., Kioto (Japan)

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die ons bereiken. Zij zijn een getuigenis van de particuliere devotie waarmee zoveel mensen over de gehele wereld bidden tot God onze Heer en die daarbij de voorspraak inroepen van Mgr. Escrivá de Balaguer. Wegens gebrek aan ruimte publiceren wij slechts passages uit enkele brieven, die grote of kleine gebeurtenissen verhalen.

Ook danken wij hiermede — wegens de onmogelijkheid om dit persoonlijk te doen — allen die een bijdrage opsturen ter bestrijding van de kosten, verbonden aan de uitgave en de verspreiding van dit Informatiebulletin en om ons te steunen in de verdere ontwikkeling van de apostolische werkzaamheden die begonnen zijn door de liefde tot de zielen van Mgr. Escrivá de Balaguer.

UITGEGEVEN WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ DE BALAGUER

De Weg

«Mgr. Escrivá de Balaguer heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie geput regelrecht uit zijn hart en regelrecht naar het hart van de lezer gaan ook de korte paragrafen, die samen DE WEG vormen... Een program van heiligheid is dit, maar zonder het stijve en afstotende van een «wetboek». Hier spreekt de warme, broederlijk begrijpende geest van de Schrijver in de vaderlijke bezorgdheid waarmee hij ziet, begrijpt, corrigeert, niet door te dreigen, maar door te overtuigen.»

(L'Osservatore Romano, 24-3-1950)

Het boek beleefde zijn eerste uitgave in 1934 (Cuenca - Imprenta Moderna) onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Deze uitgave werd gevolgd door veel nieuwe edities, die eind 1977 waren opgelopen tot het getal 131, in 31 talen met een totale oplage van 2.670.150 exemplaren. Eerste nederlandstalige editie, 1973.

De Heilige Rozenkrans

Een boek met meditatie over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en van de H. Maagd Maria, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans.

De eerste editie in het Spaans verscheen ook in 1934. Sindsdien zijn 40 edities in 10 talen verschenen.

Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer

Tijdschriften en dagbladen stelden Mgr. Escrivá concrete vragen over onderwerpen, die hun lezers konden interesseren. Mgr. Escrivá antwoordde, schriftelijk en volledig op de vragen, die hem gesteld waren. In dit boek is de volledige tekst opgenomen van deze vraaggesprekken.

De eerste editie is van 1968. Daarna zijn er 27 edities in 7 talen gepubliceerd.

Als Christus nu langs komt

Het boek geeft enige van de vele homilieën en preken, die Mgr. Escrivá de Balaguer heeft gehouden in zijn priesterlijk apostolaat. Het is een uiteenzetting van de christelijke leer en beleving, die sterk aanspreekt. In de stijl van de schrijver gaan samen theologische diepte en duidelijke uiteenzetting.

De eerste editie kwam uit in maart 1973. Tot april 1977 waren er reeds 26 edities in 6 talen verschenen.

Eerste Nederlandstalige editie, 1978.

La Abadesa de las Huelgas

Dit boek bevat een diepgaande studie over het buitengewone verschijnsel van de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos, die een bijna bisschoppelijk gezag uitoefende; de schrijver heeft dit geval bestudeerd uit de oorspronkelijke bronnen en documenten.

De eerste editie is van 1944; de tweede van 1974. (Bestaat alleen in het Spaans.)

De Nederlandstalige edities van de werken van Mgr. Escrivá zijn verkrijgbaar via de boekhandel en bij de Stichting De Boog, Prof. Gimbrèrelaan 37, Tilburg.

GEBED

voor privé-gebruik

God, U hebt uw dienaar en priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument en Stichter van het Opus Dei, dat een weg is ter heiliging van het beroep en van de dagelijkse plichten van de christen. Geef, dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van uw Kerk, de Paus en de zielen, om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U uw dienaar Josemaría te verheerlijken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees gegroet, Eer aan de Vader.

Overeenkomstig het decreet van Paus Urbanus VIII verklaren wij, dat dit **Informatiebulletin** niet de bedoeling heeft vooruit te lopen op het oordeel van de Kerk, en dat dit gebed niet bestemd is voor gebruik in openbare godsdienst oefeningen.

Dit **Informatiebulletin** wordt gratis verspreid. Degenen die financieel wensen mee te helpen aan de uitgave en verspreiding van dit blad, kunnen hun giften sturen naar de **Vice-Postulatie van het Opus Dei in Nederland**, Jan Luykenstraat 52, 1071 CS Amsterdam, postrek. 3740023.

Wij zullen onze lezers dankbaar zijn, die ons namen en adressen sturen van personen voor wie het interessant kan zijn dit **Informatiebulletin** en/of prentjes met het gebed voor de privé-devotie te ontvangen.